

Inhabitábunt et abscón-
dent: * ipsi calcáneum
meum observábunt.

Sicut sustinuérunt áni-
mam meam, pro níhilo sal-
vos fácies illos: * in ira
pópulos confrínges.

Deus, vitam meam annun-
tiávi tibi: * posuísti lácri-
mas meas in conspéctu tuo,

Sicut et in promissióne
tua: * tunc converténtur
inimíci mei retrórsim:

In quacúmque die invo-
cávero te: * ecce cognóvi
quóniam Deus meus es.

In Deo laudábo verbum,
in Dómino laudábo ser-
mónem: * in Deo sperávi,
non timébo quid fáciat
mihi homo.

In me sunt Deus vota
tua, * quæ reddam, lauda-
tiónes tibi.

Quóniam eripuísti áni-
mam meam de morte, et
pedes meos de lapsu: * ut
pláceam coram Deo in lú-
mine vivéntium.

Ant. Conculcavérunt me
inimíci mei tota die; ad-
vérsus me omnes cogi-
tatiónes eórum in malum.

V. Próprio Fílio suo non
pepércit Deus. **R.** Sed pro

nobis ómnibus trádidit il-
lum.

**Sermo sancti Bernardi
Abbátis.**

**Feria 4. Hebdom. S. Serm. de
Passione Domini.**

Lectio iv.

In passióne domí-
nica, fratres, tria
speciáliter cónve-
nit intuéri: opus, modum,
causam. Nam in ópere
quidem paciéntia, in modo
humilitas, in causa cári-
tas commendátur. Paciéntia
autem singularis, quod
videlicet: cum supra dor-
sum ejus fabricárent pec-
catóres; cum sic extende-
rétur in ligno, ut dinume-
raréntur ómnia ossa ejus:
cum fortíssimum illud pro-
pugnáculum, quod custó-
dit Israël, úndique fora-
rétur; cum foderéntur ma-
nus ejus et pedes, sicut
agnus ad occisióne ductus
sit et tamquam ovis coram
tondente non apéruit os
suum. Non advérsus Patrem
múrmurans, a quo missus
fúerat; non advérsus hu-
mánium genus, pro quo,
quæ non rápuit, exsolvébat;
non dénique

vel contra pópulum ipsum
peculiárem sibi, a quo pro
tantis beneficiis tanta ma-
la recipiébat.

R. Ego propter te Cha-
nanæórum reges percússi,
et dedi tibi sceptrum re-
gále; * Et tu dedísti cápiti
meo spíneam corónam, et
percussísti arúndine caput
meum. **V.** Pópule meus,
quid feci tibi, aut in quo
contristávi te? respónde
mihi. **Et.**

Lectio v.

Modum ipsum, si dili-
génter atténdas, non
modo mitem, sed et hú-
mílem corde cognósces.
Nempe in humilitáte judi-
cium ejus sublátum est,
cum nec ad tantas blas-
phémias, nec ad falsíssima,
quæ sibi objiciebántur
crímina respondéret. Vídimus,
inquit, eum et non erat ei
aspéctus, nec speciósus
forma præ filiis hóminum,
sed oppróbrium hóminum
et tamquam leprósum,
novíssimum virórum,
plane virum dolórum a Deo
percússum et humiliátum;
ita ut nulla esset ei spé-
cies, neque

decor. O novíssimum et
altíssimum! O húmílem et
sublímem! O oppróbrium
hóminum et glóriam Ang-
gelórum! Nemo illo sublí-
mior, neque humílior. Dé-
nique sputis illitus est,
oppróbriis saturátus est,
morte turpíssima conde-
mnátus est, cum scelerátis
deputátus est. Nihilque
merébitur vel ista humí-
litas, quæ hunc habet mo-
dum: imo quæ tam est
ultra modum? Sicut est
paciéntia singularis, sic
et humilitas admirábilis;
útraque sine exémplo.

R. Ego duxi te per de-
sértum quadraginta annis,
et manna cibávi te: * Et
tu me cecidísti álapis et
flagéllis. **V.** Pópule meus,
quid feci tibi, aut in quo
contristávi te? respónde
mihi. **Et.**

Lectio vi.

Utrámque tamen magní-
fice causa ipsa com-
mendat, nimirum cáritas
est. Propter nímiã enim
caritátem suam, qua dilé-
xit nos Deus, ut servum
redímeret, nec Pater Fílio,
nec sibi Fílius ipse pepér-

cit. Vere nímiam, quia et hæc mensúram excédit, modum súperat, plane superéminens univérsis. Majórem, inquit, caritátem nemo habet, quam ut ánimam suam ponat quis pro amicis suis. Tu majórem habuísti Dómine, ponens eam étiam pro inimicis. Cum enim adhuc inimíci essémus, per mortem tuam et tibi reconciliáti sumus et Patri. Quænam ergo ália vidébitur esse, vel fuisse, vel fore huic símilis caritáti? Vix pro justo quis móritur. Tu pro injústis passus es, móriens propter delicta nostra, qui venísti justificáre gratis peccatóres, servos fácere fratres, captivos cohærédes, éxsules reges.

R. Ego exaltávi te magna virtúte: * Et tu me suspendísti in patíbulo crucis, * In qua expándi manus meas ad pópulum non credéntem et contradicéntem. **V.** Pópule meus, quid feci tibi, aut in quo contristávi te? respónde mihi. Et. **G**lória Patri. In qua.

In III. Nocturno.

Ant. Fílii hóminum.

Psalmus 56.

Miserére mei Deus, miserére mei: * quóniam in te confidit ánima mea.

Et in umbra alárum tuárum sperábo, * donec tráns-eat iniquitas.

Clamábo ad Deum altíssimum: * Deum qui benefécit mihi.

Misit de cœlo, et liberávit me: * dedit in opprobrium conculcántes me.

Misit Deus misericórdiam suam, et veritátem suam, * et erípuit ánimam meam de médio catulórum leónum: dormívi conturbátus.

Fílii hóminum dentes eórum arma et sagíttæ: * et lingua eórum gládus acútus.

Exaltáre super cœlos Deus: * et in omnem terram glória tua.

Láqueum paravérunt pedibus meis: * et incurvavérunt ánimam meam.

Foderunt ante fáciem meam fóveam: * et incidérunt in eam.

Parátum cor meum Deus, parátum cor meum: * cantábo, et psalmum dicam.

Exsúrge glória mea, exsúrge psaltérium et cíthara: * exsúrgam dilúculo.

Confitébor tibi in pópulis Dómine: * et psalmum dicam tibi in Géntibus:

Quóniam magnificáta est usque ad cœlos misericórdia tua, * et usque ad nubes véritas tua.

Exaltáre super cœlos Deus: * et super omnem terram glória tua.

Ant. Fílii hóminum dentes eórum arma et sagíttæ, et lingua eórum gládus acútus.

Ant. Intendérunt arcum.

Psalmus 63.

Exáudi Deus oratióem meam cum déprecor: * a timóre inimíci éripe ánimam meam.

Protexísti me a convéntu malignántium: * a multitúdine operántium iniquitátem.

Quia exacuérunt ut gládium linguas suas: * intendérunt arcum rem amáram, ut sagíttent in occúltis immaculátum.

Súbito sagittábunt eum, et non timébunt: * firmavérunt sibi sermónem nequam.

Narravérunt ut absconderent láqueos: * dixerunt: Quis vidébit eos?

Scrutáti sunt iniquitátes: * defecerunt scrutántes scrutínio.

Accédet homo ad cor altum: * et exaltábitur Deus.

Sagíttæ parvulórum factæ sunt plagæ eórum: * et infirmátæ sunt contra eos linguæ eórum.

Conturbáti sunt omnes qui vidébant eos: * et tímuit omnis homo.

Et annuntiavérunt ópera Dei * et facta ejus intellexérunt.

Lætábitur justus in Dómino, et sperábit in eo, * et laudabúntur omnes recti corde.

Ant. Intendérunt arcum rem amáram, ut sagíttent in occúltis immaculátum.

Ant. Factus sum.

Psalmus 87.

Dómine Deus salútis meæ: * in die clamávi, et nocte coram te.

Intret in conspéctu tuo orátio mea: * inclína aurem tuam ad precem meam:

Quia repléta est malis ánima mea: * et vita mea inférno appropinquávit.

Æstimátus sum cum descendéntibus in lacum: * factus sum sicut homo sine adjutório, inter mórtuos liber.

Sicut vulneráti dormiéntes in sepúlchris, quorum non es memor ámplius: * et ipsi de manu tua repúlsi sunt.

Posuérunť me in lacu inferióri: * in tenebrósis, et in umbra mortis.

Super me confirmátus est furor tuus: * et omnes fluctus tuos induxísti super me.

Longe fecísti notos meos a me: * posuérunť me abominatióne sibi.

Tráditus sum, et non egrediébar: * óculi mei languérunt præ inópia.

Clamávi ad te Dómine tota die: * expándi ad te manus meas.

Numquid mórtuis fácies mirábilia: * aut médici

suscitábunt, et confitebúntur tibi?

Numquid narrábit áliquis in sepúlchro misericórdiam tuam, * et veritátem tuam in perditióne?

Numquid cognoscéntur in ténébris mirábilia tua: * et justítia tua in terra obliuiónis?

Et ego ad te Dómine clamávi: * et mane orátio mea præveniet te.

Ut quid Dómine repéllis oratióne meam: * avértis faciém tuam a me?

Pauper sum ego, et in labóribus a juventúte mea: * exaltátus autem, humiliátus sum et conturbátus.

In me transiérunt iræ tuæ: * et terróres tui conturbavérunt me.

Circumdedérunt me sicut aqua tota die: * circumdedérunt me simul.

Elongásti a me amicum et próximum: * et notos meos a miséria.

Ant. Factus sum * sicut homo sine adjutório, inter mórtuos liber.

V. Factus est obédiens usque ad mortem. **R.** Mortem autem crucis.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. Cap. 19.

In illo témpore: Sciens Iesus, quia ómnia consummáta sunt, ut consummarétur Scriptúra, dixit: Sítio. Et réliqua.

Homília sancti Cyrilli Episcopi Alexandríni.

Comment. in Joánnem, lib. 12. cap. 35.

Cum truculénter ómnia impietáte Judæórum essent perácta, nec quidquam ad summam crudelitátem deésset, tandem sanctíssima caro Christi naturále quid pátitur. Multis enim, ac váriis dolóribus exsiccáta, siti torquétur. Multum enim possunt dolóres ad commovéndam sitim; innátum enim calórem exagítantes, vel, quod in profunditáte húmidum est, consúmunt et igneis ardóribus doléntis víscera urunt. Sicut ígitur céteras passiones, sic hanc étiam sponte Christus perpéssus est. Bibere ígitur petit: illi autem ádeo longe ab omni humanitáte áberant,

ut pro juvánte potu atque jucúndo nocéntem et acérbum attúlerint, et humanitátem, qua movéri videbántur, in impietátem convertererint. Nam cum peniténti dabant, caritátis hábitum suscipere videbántur; sed non est possibile mentíri Scriptúram, in qua ex persóna Christi dicitur: Et dedérunt in escam meam fel, et in siti mea potavérunt me acéto.

R. Ego te potávi aqua salutis de petra: * Et tu me potásti felle et acéto.

V. Pópule meus, quid feci tibi, aut in quo contristávi te? respónde mihi. **Et tu.**

Lectio viii. Idem Cap. 36.

Cum ergo accepisset Iesus acétum, dixit: Consummátum est: et inclináto cápite trádidit spíritum. Consummátum jam esse Salvátor dicit, quia sæviéndi Judæórum potéstas in ipsum per mortem suam términum hábuit. Quid enim non excogítarunt, aut quid suprémæ inhumanitátis relictum sibi est? Quis cædéndi, quis contumeliándi modus non

adhíbitus? Mérito igitur consummátum esse, ait. Cumque tempus jam esset, ut étiam spíritibus apud inferos prædicáret (venit enim, ut tam vivórum quam mortuórum dominarétur), mortem pro nobis suscepit: et hanc naturæ nostræ própriam passiónem sponte súbiit secúndum carnem, quamvis, ut Deus vita naturáliter sit, ut spoliátis ínferis, primitiæ dormiéntium, et primogénitus (ut Scriptúræ dicunt) mortuórum factus, recúrsus ad vitam naturæ nostræ largirétur.

R. Ego ante te apéruí mare: * Et tu aperuísti lancea latus Salvatóri tuo, * Qui redémit mundum in ságuine suo. **V.** Pópule meus, quid feci tibi, aut in quo contristávi te? respónde mihi. Et tu. **Gloria Patri.** Qui redémit.

Lectio ix. de festo Simplicii, si occurrat; alias

Lectio ix.
Inclinávit igitur caput. Accidit enim moriéntibus, vigóre carnis jam consumpto et ánima, quæ cor-

pus rétinet, abeúnte, inclinatio cápitis. Quamóbrem verbis hoc modo usus Evangelísta est. Sic et tradidisse spíritum, a consuetudine nostra sibi dictum est; multi enim sic extingui, et mori dicuntur. Quamvis mihi videátur ídeo non simpliciter mórtuum esse, sed tradidisse spíritum Evangelísta dixisse; quia in manus Dei Patris ánimam suam commendávit, ut ipse dixit: Pater! in manus tuas comméndo spíritum meum. Quod nobis magnæ spei fundaméntum, atque originem præbet.

Te Deum laudámus.

Ad Laudes

et per Horas.

Ant. 1. Fui flagellátus * tota die, et castigatio mea in matutínis.

Ps. Dóminus regnávít. 9.

2. Veni ad montem myrrhæ * et ad collem thuris: tamquam agnus ad occisiónem ductus, obmútui, et non apéruí os meum.

3. Foderunt manus meas * et pedes meos: dinumeráverunt ómnia ossa mea.

4. Consolántem me * quæ sívi, et non invéni: dedérunt in escam meam fel, et in siti mea potavérunt me acéto.

5. Cum accepisset Jesus * acétum, dixit: Consummátum est; et inclináto cápíte, emisit spíritum.

Capitulum. Philipp. 2.

Fratres: Hoc enim sentíte in vobis, quod et in Christo Jesu: qui cum in forma Dei esset, non rapínam arbitrátus est esse se æquálem Deo: sed semetípsum exinanívit, formam servi accípiens, in similitúdinem hóminum factus, et hábitu invéntus ut homo. Humiliávit semetípsum, factus obédiens usque ad mortem, mortem autem crucis.

Hymnus.

Sævo dolórum túrbine Jactátur, atris óbrutus Pœnis, acérba sústinens Redemptor affixus cruci.

Pedes manúsque horribili

Clavi cruéntant vúlvere; Cor, vultus, artus, pectora Sacro redúndantságuine.

Flet, orat, et clamans obit:

Cor Matris ictum cóncidit: Heu Mater! heu Fili! dolor Ingráta frangat pectora.

Montes, sepúlchra, saxaque

Scindúntur: arva, flúmina, Rupes, et æquor cóntremunt,

Templíque velum scínditur.

Sol, luna, cœlum, sídera Plangunt, et orbis íngemit: O vos viri, vos párvuli, Nuptæ, puéllæ, plángite.

Astáte mœréntes cruci, Pedes beátos úngite, Laváte fletu, térgite Comis, et ore lámbite.

Tu, caritátis víctima, Ut nostra tollas crimina, Nobis salúbri pèrficis Adoptiónem ságuine.

Nostra ergo pax et gáudium

Sis, vita, Jesu, et præmium: Sis ductor et lux in via, Merces, coróna in pátria. Amen.

V. Ipse vulnerátus est propter iniquitates nostras. **R.** Et attritus est propter scélera nostra.

Ad Bened. Ant. Ad Jesum autem * cum venissent, ut viderunt eum jam mortuum, non fregérunt ejus crura; sed unus militum lancea latus ejus aperuit, et continuo exiit sanguis et aqua.

Oratio.

Domine Jesu Christe, qui de cœlis ad terram de sinu Patris descendisti, et sanguinem tuum pretiosum in remissionem peccatorum nostrorum fudisti: te humiliter deprecamur; ut in die iudicii, ad dexteram tuam audire mereamur: Venite benedicti: Qui vivis et regnas cum Deo Patre in unitate Spiritus sancti Deus.

Suffragia Sanct. ut supra. 30.

Ad Primam.

In R. br. V. Qui pro nobis pati dignatus es.

Ad Tertiam.

Ant. Veni ad montem myrrhæ.

Capit. Fratres: Hoc enim. *ut supra. 149.*

R. br. Oblatus est, * Quia ipse voluit. Oblatus est. **V.** Et livore ejus sanati

sumus. Quia. Glória Patri. Oblatus est.

V. Proprio Filio suo non pepércit Deus. **R.** Sed pro nobis omnibus tradidit illum.

Tempore Paschali.

R. br. Oblatus est, quia ipse voluit, * Allelúja, allelúja. Oblatus. **V.** Et livore ejus sanati sumus. Allelúja, allelúja. Glória Patri. Oblatus.

V. Proprio Filio suo non pepércit Deus, allelúja. **R.** Sed pro nobis omnibus tradidit illum, allel.

Ad Sextam.

Ant. Foderunt manus meas.

Capitulum. Zach. 13.

Quid sunt plagæ istæ in medio manuum tuarum? Et dicet: His plagatus sum in domo eorum qui diligebant me.

R. br. Proprio Filio suo * Non pepércit Deus. **Proprio Filio. V.** Sed pro nobis omnibus tradidit illum. **Non. Glória. Proprio.**

V. Factus est obediens usque ad mortem. **R.** Mortem autem crucis.

Tempore Paschali.

R. br. Proprio Filio suo non pepércit Deus, * Allelúja, allel. **Proprio. V.** Sed pro nobis omnibus tradidit illum. Allelúja, allel. Glória Patri. **Proprio.**

V. Factus est obediens usque ad mortem, allelúja. **R.** Mortem autem crucis, allelúja.

Ad Nonam.

Ant. Cum accepisset Jesus.

Capitulum. Is. 53.

Generationem ejus quis enarrabit? Quia abscissus est de terra viventium: propter scelus populi mei percussi eum.

R. br. Factus est obediens * Usque ad mortem. **Factus. V.** Mortem autem crucis. **Usque. Glória Patri. Factus.**

V. Ipse vulneratus est propter iniquitates nostras. **R.** Et attritus est propter scœlera nostra.

Tempore Paschali.

R. br. Factus est obediens usque ad mortem, * Allelúja, allelúja. **Factus. V.** Mortem autem crucis. Allelúja, allelúja. Glória Patri. **Factus.**

V. Ipse vulneratus est propter iniquitates nostras, allelúja. **R.** Et attritus est propter scœlera nostra, allelúja.

In II. Vesperis.

Omnia ut in I, præter sequ.

V. Ipse vulneratus est propter iniquitates nostras. **R.** Et attritus est propter scœlera nostra.

Ad Magnif. Ant. Deprensens Joseph * corpus Jesu involvit sindone, et posuit eum in monumento exciso. Fuit planctus magnus in illa die; mulieres autem sedentes contra sepulchrum dolébant, sicut doléri solet in morte primogeniti.

